

Nikada nisam bio sretniji

Dvadesetjednogodišnji student inženjerstva iz sjeverne Engleske naučio je voljeti Boga i naći sreću i radost u boli koju trpi zbog raka. Otac Joseph Evans, kapelan Greygarth Halla in Manchestera nam govori njegovu priču.

16.02.2018.

U ranim jutarnjim satima u subotu 13. siječnja, dok se molilo Gospi za njega, mladi student inženjerstva imenom Pedro Ballester udahnuo je

posljednji put i otišao Bogu. Pedro je bio numerarij, član Opusa Dei. Drugim riječima, obvezao se na doživotan poziv življenja celibata usred svijeta tražeći kako donijeti Krista u sami krvotok društva prateći učenje i duh svetoga Josemaríje Escriva. Na kraju, Pedrov život nije bio jako dug. Gospodin ga je uzeo k sebi u dvadeset prvoj godini života nakon tri godine bitke s ponekad vrlo bolnim rakom zdjelice tijekom kojeg se rijetko tužio i nosio svoju patnju s primjerom vjere i strpljenja.

U prosincu 2014 .nekoliko dana prije nego mu je dijagnosticiran rak kostiju.

Pedro je odrastao u Manchesteru i u Yorkshireu s roditeljima Španjolcima pokazujući mnoge znakove ove dvostruke pozadine. Imao je južnjački društveni karakter pomiješan sa sjevernim duhom borbenosti. Uvijek je bio topao i srdačan, ali mu se nije sviđala

prekomjerna sentimentalnost. S vjerom i žilavosti nosio se sa svojom bolešću kao jednom stvarnošću koju može posvetiti, i to prateći duh Opusa Dei koji nas uči naći Boga u običnim životnim okolnostima. Njegov često bolan rak za njega je jednostavno bio “okolnost”.

Njegovi roditelji - oženjeni članovi Opusa Dei koji žive u Manchesteru - hrabro su stajali uz njega u njegovoj kušnji poštujući pritom Pedrov poziv na celibat i posljedično tome njegove želje za životom u centru Opusa Dei s njegovom braćom u Prelaturi. Kada izrazito profesionalno i brižno osoblje bolnice Christie napokon nije moglo učiniti ništa više, Pedro je jasno rekao da želi umrijeti u “kući” u Greygarth Hallu, sveučilišnoj rezidenciji i centru za mlade ljude u Manchesteru gdje se i pridružio Opusu Dei i gdje je živio prethodne dvije godine kad god nije bio hospitaliziran.

Pedro (u sredini) sa svojim roditeljima Esperanza i Pedro i bratom Carlosom i Javierom

Kao bistar i ozbiljan student primljen je na Imperial College u Londonu i upravo je započeo svoj studij kada je u 2014. godini počeo osjećati bol u leđima. Mnogi mjeseci su, nažalost, bili izgubljeni zbog mišljenja da je to mišićni problem. Kad je rak napokon dijagnosticiran početkom 2015., proširio se previše da bi bio zaustavljen. Tada je započeta dvosmjerna kampanja molitve i pokušavanja svega ljudski mogućeg, što se u jednom trenutku činilo kao jako uspješno. Izgledalo je da je najsuvremenija terapija protonskim snopom u Njemačkoj uklonila tumor. Pedro je tako dobio ugodno ljeto i mogao je ponovno započeti svoj studij inženjerstva, ovaj put u Manchesteru kako bi bio bliže svojim roditeljima dok je još uvijek mogao živjeti u kući Opusa Dei. Ali, bol se

vratila i s njome rak koji je narastao još jednom nevjerojatnom brzinom.

To vodi Pedra u novi život - neprestano između bolnice Christie i Greygartha, ovisno o različitim fazama liječenja. Mi, njegova braća u Opusu Dei, učinili smo sve kao bismo ga podržali ljudski i duhovno u uskoj zajednici s njegovim roditeljima i njegova dva brata, Carlosom i Javierom. Primao je dnevnu pričest, obično su mu je donijeli svećenici Opusa Dei koji su također bili dostupni za sakrament ispovijedi ili jednostavno za razgovor. Pomogli smo mu moliti krunicu i obaviti misaonu molitvu svaki dan, iako često kada je bol bila jača, Pedrova glavna molitva bi mogla biti ništa više od prikazivanja svoje patnje.

S drugim mladim članovima Opusa Dei tijekom puta u Škotsku kada mu je terapija protonskim zrakama dala nekoliko mjeseci odmora od raka.

Pedro stoji u pozadini, drugi s desna u crvenoj majici.

Bili smo odlučni držati ga u društvu ljudi tako da je konstantno bio okružen stanovnicima studentskog doma i studentima koji posjećuju dom, zajedno s mnogim obiteljskim prijateljima. Njegova braća iz Opusa Dei, da bi ga vidjeli, uputili bi se na posebna putovanja iz ostalih britanskih gradova ili čak izvana. Čak i u Pedrovoj slabosti, njegova soba je uvijek bila središte života i aktivnosti. Uživao je u društvu i razgovoru s ljudima o Bogu kada god je mogao. Sjećam se dečka koji mi je rekao - kada je Pedro bio bez svijesti - da ga je on ohrabrio primiti pouke katoličke vjere i da je sad spreman to učiniti, "za sebe i za Pedra". Ljudi su komentirali jedinstvenu atmosferu - radosti i molitve u isto vrijeme - Pedrove sobe i mnogi ljudi, među njima i medicinske sestre koje su

brinule o njemu, rekli su kako je bilo nešto “posebno” oko njega.

Iako je vrlo normalan i nimalo kleričan - on nije imao vremena za crkvene tračeve i do kraja je fasciniran aktualnim događajima, osobito događajima na Bliskom Istoku - volio je i molio za svećenike i mnogi od njih koji su ga poznavali, posjećivali su ga redovito. Razni ljudi su govorili o njegovoj duboko “svećeničkoj duši”, duhovnoj sposobnosti da dijeli osjećaje Isusa Krista, skupa sa spremnošću prihvatanja patnje za spasenje duša.

U studenom 2015. Pedro je bio u mogućnosti upoznati Papu Franju u Rimu

Pedro je bio normalna osoba s nedostacima i borbama kao svi mi. Ponekad bi ga patnja srušila, osobito ako bi dugo trajala. Ponekad bi plakao. Mogao je povremeno biti razdražen ili reagirati protiv onoga

što je smatrao prekomjernom osjećajnošću. Njegova borba je bila realna i posebno hrabra. Živio je i umro kao vjerni numerarij Opusa Dei i također, bio je jako zainteresiran da pomogne drugima biti vjerman u njihovom zvanju.

Jednom, manje od mjesec dana prije smrti, grupa mladih članova Opusa Dei došli su posjetiti ga u bolnicu. Nakon što se grupa sastala, on je želio pričati sa svima pojedinačno. Kao što smo kasnije naučili od njih, ohrabrio je svakoga da bude vjerman i ustrajan u svom pozivu. Pitao je jednog mladića, “Jesi li sretan?”, na što je mladić odgovorio: “Da, jesam, a ti?” Pedro je odgovorio - nakon tri godine patnje i svjestan kako mu je smrt blizu - “Nikada nisam bio sretniji.”

Pedro je umro u Greygarthu oko 1:30 u subotu ujutro, na dan Naše Gospe, noseći njezin škapular sa slikom

Djevice iz Guadalupea ispred njega. Bio je okružen roditeljima, Carlosom i Javierom, braćom iz Opusa Dei iz Greygartha i još nekoliko studenata. Prestao je disati na riječi “Svrni svoj milosni pogled na nas, najvjernija odvjetnice”.

Neposredno nakon njegove smrti mnogi su ljudi došli moliti pored njegovog kreveta i kasnije taj dan njegovo je tijelo bilo izloženo u kapelicu. Posjetitelji su stalno dolazili moliti, izraziti svoje poštovanje, ljubili su njegovo čelo, šapnuli što na uho ili samo plakali. Ali, osim toga, osjetila se duboka atmosfera radosti. Zatim smo primili nevjerojatan broj poruka od ljudi koji su rekli da su molili za njega, prikazali Misu za njega, tražili njegov zagovor ili posvjedočili kako je njegov život dotakao njihov. Kako je jedna osoba rekla, a to možda sažima osjećaje mnogih: “Molio sam da posreduje za

mene u nečemu. Osjećam da je Pedro življi nego ikada...”

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/nikada-
nisam-bio-sretniji/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/nikada-nisam-bio-sretniji/) (9.08.2025.)